

Arrest

nr. 220 320 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 mei 2018, met het oog op een gezinshereniging met zijn moeder, een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij het Belgisch consulaat te Mumbai.

1.2. Op 21 november 2018 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om verzoekers aanvraag tot afgifte van een visum type D te weigeren. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op datum van 31/05/2018 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mijnheer [B.V.J.], [...], van Indische nationaliteit, om zijn moeder in België, Mevrouw [B.I.J.], [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven'.

Mijnheer [B.V.J.] bereikte reeds de leeftijd van 32 jaar en dient dus aan te tonen dat hij ten laste is van zijn familielid in België.

Overwegende dat ter staving hiervan geldstortingën voorgelegd werden;

Overwegende dat, Mijnheer [B.V.J.] als bewijs van het feit dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt in eigen land, verklaart geen job, geen inkomen, geen eigendommen alsook geen inkomsten uit eigendommen te hebben en zodoende afhankelijk te zijn van zijn moeder.

Overwegende dat, als bewijs van het feit dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt in eigen land, enkel bovenstaande verklaring door hemzelf voorgelegd werd waarin hij verklaart dat hij geen werk heeft en dat hij door zijn moeder in België wordt onderhouden. Het feit dat hij niet zou werken sluit echter niet uit dat hij geen andere inkomsten geniet. Aangezien deze persoonlijke verklaring op eer dus niet ondersteund wordt door officiële stukken die effectief aantonen dat betrokkene over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, kan deze niet als voldoende zwaarwegend bewijsstuk worden beschouwd. Het aspect 'ten laste' wordt bijgevolg niet op afdoende wijze aangetoond;

Overwegende dat Mijnheer [B.V.J.] geen enkel officieel bewijs voorgelegd heeft waaruit blijkt dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg kan betrokkene niet als ten laste van zijn moeder worden beschouwd;

Mijnheer [B.V.J.] heeft aldus niet op officiële wijze en bijgevolg niet op afdoende wijze aangetoond onvermogen te zijn in zijn eigen land.

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet als ten laste van zijn moeder kan worden beschouwd.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt'.

Overwegende dat in het administratieve dossier geen privé-ziektekostenverzekering werd voorgelegd dat stelt dat Mijnheer [B.V.J.] gedekt is gedurende ten minste 3 maanden vanaf zijn aankomst in België waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

In zijn synthesesamenvatting verschaft hij de volgende toelichting:

“Aangaande de Affidavit

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat de door verzoeker neergelegde affidavit niet als bewijs van onvermogen kan gelden. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat de inhoud van de kwestieuze affidavit door verzoeker zelf werd opgeschreven en dat uit geen element blijkt dat die informatie door de bevoegde [I]ndische autoriteiten gecontroleerd werden.

De verzoekende partij blijft aandringen dat de voormelde affidavit conform de Indische wetgeving opgesteld werd. De Indische wetgeving voorziet geen andere wijze om een attest van onvermogen op te stellen. Naast de [I]ndia, dient tevens opgemerkt te worden dat de affidavit in veel [A]ngelsaksische landen.

Indien de verwerende partij deze affidavit niet wenst te aanvaarden, hoewel deze voor de Indische autoriteiten als een geldig document aanvaard wordt, dan dient men vast te stellen dat de verwerende partij onredelijk gehandeld heeft.

Aangaande de verzekering

De verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijs van ziektekosten verzekering neergelegd zou hebben. In de nota stelt ze dat een bewijs van de ziektekosten verzekering wel neergelegd werd, doch deze niet geldig was. Er dient gepreciseerd te worden dat verzoeker wel een verzekering had, doch hij kon niet weten hoelang de dossierbehandeling zou duren.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geduid dat verzoeker, gelet op het feit dat hij meerderjarig is, slechts een recht op verblijf in functie van zijn moeder kan laten gelden indien hij te haren laste is. Verweerder heeft uiteengezet dat hij het document dat verzoeker aanbracht om aan te tonen dat hij onvermogen is niet als een bewijsstuk wenst te aanvaarden, omdat dit stuk werd opgesteld op basis van de eigen verklaringen van verzoeker en het niet wordt ondersteund door officiële stukken die effectief aantonen dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Verweerder heeft daarnaast ook gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bewijs dient te worden geleverd dat de gezinshereniger beschikt over een verzekering die de ziektekosten van zijn familieleden vanaf zijn aankomst in België volledig dekt en dat een dergelijk bewijs niet werd voorgelegd. Verweerder heeft op basis van deze vaststellingen geconcludeerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een

gezinshereniging te kunnen genieten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat verweerder de overgelegde overtuigingsstukken niet correct heeft beoordeeld voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker zet uiteen dat het stuk dat hij aanbracht om aan te tonen dat hij onvermogen is conform het Indiaas recht werd opgesteld. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te stellen dat hij weinig bewijswaarde aan deze akte kan toekennen aangezien de inhoud ervan slechts de eigen verklaringen van verzoeker weergeeft. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat een dergelijke akte in het Indiaas recht steeds automatisch wordt beschouwd als een sluitend bewijs voor de erin vermelde gegevens. Er blijkt niet dat de argumentatie van verweerder omtrent voormeld overtuigingsstuk incorrect of kennelijk onredelijk is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoeker weliswaar een stuk aanbracht waaruit blijkt dat zijn moeder een ziektekostenverzekering voor hem afsloot die geldig was tot 12 oktober 2018, maar hiermee niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk stelde dat op de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen geen bewijs voorlag waaruit kon worden afgeleid dat hij bij zijn aankomst in België nog over een ziektekostenverzekering beschikte die zijn medische kosten in het Rijk kon dekken. Het gegeven dat verzoeker stelt dat hij niet kon inschatten wanneer verweerder de bestreden beslissing zou nemen doet op zich ook geen afbreuk aan het feit dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet (meer) was voldaan aan de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder niet vermag een recht op verblijf vast te stellen indien niet blijkt dat de hiertoe door de wetgever gestelde vereisten zijn vervuld. Tevens moet worden benadrukt dat verweerder de bestreden beslissing nam binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK